

veed ogsaa af egen Erfaring, at man kan føle Trykket af at skulle give Penge ud til Stempelpapir, da jeg har været i dette Tilfælde som de fleste Andre. Det er naturligtvis ikke vanskeligt at paapege Inconsequenter og Mangler, hvilket ogsaa jeg seer mig istand til; men dette vil dog kun angaae Enkeltheder.

Tscherning: Der er vist en Misforstaaelse tilstede. Det forekommer mig, som om den ærede sidste Taler antog, der blev gaaet ud fra, at det var den Intetbestdende, den Lidetbestdende, som skulde eie Obligationen, der skulde transporteres, at han paa den Maade kom til at betale Transportomkostningerne, og at det var det, man vilde frigjøre ham for; men i Virkeligheden forholder det sig ikke saaledes. Naar en Mand, som har Penge tilgode hos en Anden, vil have sine Penge, saa opstiger han dem; dersom nu altsaa Capitalen skal flyttes over til en Anden, saa er det den, der skylder Pengene, som maa betale Transportomkostningerne, og vel kan den, der skylder Pengene, være en rig Mand, men i Almindelighed er Forholdet saaledes, at de, der skyldte, eie mindre end de, som bestode, og paa Grund heraf gaaer det stadig saaledes, at Transportomkostningerne ved Panteobligationen bringes over paa de Intetbestdende. Loven bruges endnu paa en anden Maade, hvor Omsætningen slet ikke kommer til at indtræde, derved, at den Bedkommende, der skylder, betaler den, der eier Noget, for at kunne blive sidende rolig med Pengene, uden at behøve at gjøre andre Udveie. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem aldrig har lagt Mærke til den Methode. Det gaaer til paa følgende Maade: Naar en Mand, der eier Noget, ønsker at tjene Penge og at

gjøre sig sin Stilling saa fordeelagtig som mulig, uden at tage høie Renter, saa, naar han har havt et saadant Papir i nogle Aar og antager, at den, som skylder ham, just egentlig ikke kan udbetale ham, men dog rede Noget for sig, dog give nogle Penge, som kan nærme sig Omskostningerne med Stempelpapiret, saa siger han til den, der skylder: Ja, det er mig virkelig meget vanskeligt at undvære disse Penge; jeg trænger selv til dem, og De maa derfor være fattet paa at skaffe dem tilbeie; saa svarer den anden Mand, som skylder: Jeg er en ulykkelig Mand; jeg kan ikke skaffe saa mange Penge, det er saa vanskeligt, og jeg er heller ikke istand til at træffe de fornødne Foranstaltninger, jeg kjenner Ingen; men kan ikke De, som er en Forretningsmand, paa anden Maade skaffe Dem Penge? Saa svarer Creditor: Ja, men i saa Fald kan De ikke forlange af mig, at jeg skal gjøre det for min Regning; maa jeg for Deres Regning foretage den nødvendige Operation, saa kunne vi lade denne Obligation blive staaende, det vil koste saa og saa mange Penge. Saa siger den Mand, som skylder Pengene, Ja dertil, og han betaler for, at Operationen kan gaae for sig, og Operationen bestaaer naturligtvis ene deri, at Creditor putter de Penge i sin Lomme, som han paa den Maade har faaet, og uden at have faaet høiere Rente har han paa denne Maade faaet Indtægten af sin Capital forhøiet. Netop derfor troe vi, at det at estergive Transport paa Obligationer er langt mere at tjene den, der skylder, end den, som bestodder; det er en af Grundene, hvorfor vi gaae løs paa den her foreslaaede Forandring.